

- 7) Komisja stwierdziła ponadto, że wspomniane naruszenie wskazanych powyżej przepisów dyrektywy 2004/18 nadal istnieje i że przytoczone powody nie mogą go uzasadnić, w związku z czym wniosła ona do Trybunału skargę w celu stwierdzenia naruszenia, o którym mowa.

(¹) Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Sibiu (Rumunia) w dniu 27 lutego 2013 r. — Silvia Georgiana Câmpean przeciwko Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș, Administrația Fondului pentru Mediu

(Sprawa C-97/13)

(2013/C 129/16)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Sibiu

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Silvia Georgiana Câmpean

Strona pozwana: Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș, Administrația Fondului pentru Mediu

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy wprowadzone ustawą nr 9/2012 są sprzeczne z art. 110 TFUE i czy w rzeczywistości ustanawiają one środek w sposób oczywisty dyskryminujący?
- 2) Czy wykładni art. 110 TFUE należy dokonywać w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie uregulowaniu wprowadzonemu ustawą nr 9/2012 (w brzmieniu pierwotnym) ustanawiającemu podatek od zanieczyszczeń emitowanych przez pojazdy samochodowe jeżeli ów środek podatkowy zostaje ukształtowany w sposób zniechęcający do wprowadzania do ruchu w tymże państwie członkowskim pojazdów używanych nabytych w innych państwach członkowskich, nie zniechęcając równocześnie do nabywania na rynku krajowym pojazdów używanych w tym samym wieku i o takim samym stopniu zużycia?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania) w dniu 27 lutego 2013 r. Martin Blomqvist przeciwko Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA

(Sprawa C-98/13)

(2013/C 129/17)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Højesteret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Martin Blomqvist

Strona pozwana: Rolex SA, Manufacture des Montres Rolex SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (¹) należy interpretować w taki sposób, że do „publicznego rozpowszechniania” w państwie członkowskim towaru chronionego prawem autorskim dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorstwo zawiera za pośrednictwem strony internetowej w państwie trzecim umowę kupna-sprzedaży i dostawy towaru do prywatnego nabywcy na znany sprzedawcy adres w państwie członkowskim, w którym towar ten jest chroniony prawem autorskim, otrzymuje zapłatę i wysyła na umówiony adres nabywcy, czy też w sytuacji takiej konieczne jest, aby sprzedaż tego towaru była poprzedzona ofertą lub reklamą skierowaną do odbiorców w państwie członkowskim, do którego towar jest dostarczany, albo też umieszczoną na stronie internetowej, której ci odbiorcy są grupą docelową?
- 2) Czy art. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (²) należy interpretować w taki sposób, że do „używania w obrocie handlowym” znaku towarowego w państwie członkowskim dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorstwo zawiera za pośrednictwem strony internetowej w państwie trzecim umowę kupna-sprzedaży i dostawy towaru opatrzonego znakiem towarowym do prywatnego nabywcy na znany sprzedawcy adres w państwie członkowskim, w którym znak ten jest zarejestrowany, otrzymuje zapłatę i wysyła na umówiony adres nabywcy, czy też w sytuacji takiej konieczne jest, aby sprzedaż tego towaru była poprzedzona ofertą lub reklamą skierowaną do odbiorców w danym państwie członkowskim albo też umieszczoną na stronie internetowej, której ci odbiorcy są grupą docelową?
- 3) Czy art. 9 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (³) należy interpretować w taki sposób, że do „używania w obrocie handlowym” znaku towarowego w państwie członkowskim dochodzi wówczas, gdy przedsiębiorstwo zawiera za pośrednictwem strony internetowej w państwie trzecim umowę kupna-sprzedaży i dostawy towaru opatrzonego wspólnotowym znakiem towarowym do prywatnego nabywcy na znany sprzedawcy adres w państwie członkowskim, otrzymuje zapłatę i wysyła na umówiony adres nabywcy, czy też w sytuacji takiej konieczne jest, aby sprzedaż tego towaru była poprzedzona ofertą lub reklamą skierowaną do odbiorców w danym państwie członkowskim albo też umieszczoną na stronie internetowej, której ci odbiorcy są grupą docelową?

- 4) Czy art. 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa⁽⁴⁾ należy interpretować w taki sposób, że warunkiem zastosowania w państwie członkowskim przepisów o zapobieganiu wprowadzaniu do obrotu i niszczeniu „pirackich towarów” jest dojście do „publicznego rozpowszechniania” w tym państwie członkowskim zgodnie z określonymi w odpowiedzi na pytanie 1 warunkami?
- 5) Czy art. 2 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa należy interpretować w taki sposób, że warunkiem zastosowania w państwie członkowskim przepisów o zapobieganiu wprowadzaniu do obrotu i niszczeniu „podrabianych towarów” jest dojście do „używania w obrocie handlowym” w tym państwie członkowskim zgodnie z określonymi w odpowiedziach na pytania 2 i 3 warunkami?

⁽¹⁾ Dz.U. L 167, s. 10

⁽²⁾ Dz.U. L 299, s. 25

⁽³⁾ Dz.U. L 78, s. 1

⁽⁴⁾ Dz.U. L 196, s. 7

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofija-grad (Bułgaria) w dniu 4 marca 2013 r. — Sneżana Somowa przeciwko Gławen direktor na Stoliczno uprawnienie „Sociałno osigurjawane”

(Sprawa C-103/13)

(2013/C 129/18)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofija-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sneżana Somowa

Strona pozwana: Gławen direktor na Stoliczno uprawnienie „Sociałno osigurjawane”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w okolicznościach postępowania głównego art. 48 akapit pierwszy TFUE oraz art. 49 akapity pierwszy i drugi TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu państwa członkowskiego takiemu jak wchodzący w rachubę w postępowaniu głównym art. 94 ust. 1 Kodeks za sociałno osigurjawane (kodeksu zabezpieczenia społecznego) dotyczący wymogu zakończenia ubezpieczenia jako podstawy przyznania emerytury obywatelowi państwa członkowskiego,

który w momencie złożenia wniosku o emeryturę prowadzi działalność na własny rachunek w innym państwie członkowskim i podlega przepisom rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71⁽¹⁾ z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie?

- 2) Czy art. 94 ust. 2 rozporządzenia nr 1408/71 w związku z art. 48 akapit pierwszy lit. a) TFUE należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on wyjątek od reguły sumowania okresów ubezpieczenia w odniesieniu do okresów ubezpieczenia, które zostały ukończone w innym państwie członkowskim, zanim rozporządzenie było stosowane przez państwo członkowskie, w którym został złożony wniosek o emeryturę, przez to, że wskazany przepis przyznaje ubezpieczonemu prawo do dokonania wyboru, czy poda on te okresy do celów zsumowania i do dokonania oceny konieczności zsumowania, jeżeli jedynie na podstawie prawa państwa, w którym zostaje złożony wniosek, ukończony okres jest niewystarczający do nabycia prawa do emerytury i wystarczający okres może zostać uzyskany jedynie poprzez opłacenie składek ubezpieczeniowych?

Czy w takich okolicznościach art. 48 akapit pierwszy lit. a) TFUE zezwala, by rezygnacja z zastosowania art. 46 ust. 2 rozporządzenia nr 1408/71 dotyczącego sumowania okresów ubezpieczenia po rozpoczęciu stosowania rozporządzenia nr 1408/71 należała do uznania ubezpieczonego, w ten sposób, że ubezpieczony nie podaje w swoim wniosku o emeryturę okresów ubezpieczenia ukończonych w innym państwie członkowskim?

- 3) Czy art. 12 ust. 1 rozporządzenia nr 1408/71 należy interpretować w ten sposób, że zezwala on na uznanie okresów ubezpieczenia na podstawie zapłaty składek ubezpieczeniowych, jak przewidziano to w prawie bułgarskim w § 9 ust. 3 [przepisów przejściowych i końcowych] Kodeks za sociałno osigurjawane (kodeksu zabezpieczenia społecznego), jeżeli — tak jak w okolicznościach postępowania głównego — uznane w taki sposób okresy ubezpieczenia pokrywają się z okresami ubezpieczenia, które zostały ukończone zgodnie z prawem innego państwa członkowskiego?

- 4) Czy art. 12 ust. 2 rozporządzenia nr 1408/71 należy interpretować w ten sposób, że zezwala on, by państwo członkowskie wstrzymało płatności i zażądało zwrotu wszystkich płatności dokonanych na rzecz emerytury przyznanej obywatelowi tego państwa członkowskiego na podstawie prawa krajowego, jeżeli przesłanki określone w rozporządzeniu występowały tylko w momencie przyznania emerytury i ze względów opartych jedynie na prawie krajowym,